

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 722/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 78/2023 zo 17. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 78/2023 zo 17. decembra 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol (spolu s ďalšími tromi osobami) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2To/34/2022 z 19. októbra 2022, ktorým krajský súd zároveň zrušil prvostupňový rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 1T/189/2012 zo 16. augusta 2021, uznaný vinným zo spáchania trestných činov zneužívania právomoci verejného činiteľa, subvenčného podvodu, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku a podvodu, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šiestich rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do I. nápravno-výchovnej skupiny. Súčasne bol

sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek funkciu v územnosprávnych orgánoch na dobu päť rokov a bola mu uložená povinnosť nahradiť poškodeným vzniknutú škodu.

3. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Tdo 78/2023 zo 17. decembra 2024 odmietol (okrem iných aj) dovolanie sťažovateľa podané proti druhostupňovému rozsudku z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ sa mal trestnej činnosti dopustiť tým, že vo funkcii starostu obce [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obec“) pri výkone prenesenej štátnej správy ako stavebného úradu v územnom konaní na základe žiadosti stavebníka obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), vydal územné rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby bez realizovania riadneho územného konania, v rozpore s príslušnými právnymi predpismi v úmysle zabezpečiť aj bez splnenia zákonných podmienok vydanie tohto rozhodnutia, ktoré muselo predchádzať stavebnému povoleniu predstavujúcemu podmienku pre získanie nenávratného finančného príspevku na projekt „Využitie geotermálnej energie v [REDAKOVANÉ] – Zdroje a rozvody tepla“, ktorého poskytovateľom (nenávratného finančného príspevku) bolo Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), a vydanie samotného stavebného povolenia na účely podania žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku spolu s ďalšími obvinenými iba predstierali, keď stavebné povolenie bolo vydané bez vykonania stavebného konania v rozpore s ustanoveniami príslušných právnych predpisov bez toho, aby bolo začatie konania oznámené účastníkom stavebného konania a dotknutým orgánom štátnej správy, a bez toho, aby boli k dispozícii všetky podklady potrebné pre vydanie stavebného povolenia, keďže v čase uvedenom ako dátum jeho vydania nemali a ani nemohli mať k dispozícii vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a zároveň tak nebolo umožnené účastníkom stavebného konania uplatňovať im zákonom priznané práva, a takto konali s cieľom zabezpečiť aj bez splnenia zákonných podmienok vydanie stavebného povolenia, čím umožnili spoločnosti [REDAKOVANÉ] preukázanie splnenia jednej z podmienok na poskytnutie nenávratného finančného príspevku, keďže sťažovateľ stavebné povolenie opatrené doložkou právoplatnosti spolu s overenou projektovou dokumentáciou odovzdal v súlade s ich predchádzajúcou vzájomnou dohodou konateľom spoločnosti [REDAKOVANÉ], na základe žiadosti ktorej bol v konečnom dôsledku menovanej spoločnosti vyplatený nenávratný finančný príspevok v celkovej výške 3 350 909,03 eur z prostriedkov Európskeho fondu regionálneho rozvoja, pritom bez predloženia stavebného povolenia v príslušnej lehote (do 15. novembra 2004) by žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku spoločnosti [REDAKOVANÉ] schválená nebola. Týmto konaním sťažovateľ spolu s ďalšími obžalovanými spôsobili poškodenej Slovenskej republike, zastúpenej ministerstvom, škodu vo výške 3 350 909,03 eur.

5. Ďalšia trestná činnosť sťažovateľa mala spočívať v postupe pri uzatváraní, resp. vyhotovovaní zámenných zmlúv, ktorej účastníkmi bola na jednej strane obec zastúpená sťažovateľom a na druhej fyzické osoby, ktoré však so zámenou pozemkov nesúhlasili a napriek tomu malo dôjsť pričinením sťažovateľa k povoleniu vkladu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na základe zámenných zmlúv Správou katastra Nové Zámky.

6. Taktiež v rozpore s právnou úpravou sťažovateľ ako starosta obce svojím konaním umožnil poplatníkovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] neuhradiť správny poplatok za úkony osvedčenia listiny

v plnej, ale nižšej sume, resp. vôbec „nevybral“ konkrétny správny poplatok za úkony osvedčenia podpisov na listinách od príslušných poplatníkov.

7. Napokon mal sťažovateľ v rozpore s príslušnou právnou úpravou bez schválenia obecným zastupiteľstvom obce, ktoré zmluvný prevod vlastníctva nehnuteľností obce neprerokovalo ani neschválilo, uzatvárať kúpne zmluvy na predaj nehnuteľností vo vlastníctve obce obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na základe ktorých došlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva menovanej spoločnosti rozhodnutiami Správy katastra Nové Zámky k dotknutým nehnuteľnostiam, a tým umožnil tejto obchodnej spoločnosti nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam obce na účely jej podnikateľských aktivít v súvislosti s projektom využitia geotermálnej energie aj bez schválenia obecným zastupiteľstvom obce.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ svoje výhrady proti dovolaciemu rozhodnutiu orientuje na práve trestný čin právne kvalifikovaný ako subvenčný podvod. Je presvedčený, že zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku nevyplýva naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu podľa § 250b ods. 1 a 5 Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.).

9. Napadnuté dovolacie rozhodnutie sťažovateľ považuje za arbitrárne. Najvyšší súd sa odmietol náležite zaoberať relevantnými dovolacími dôvodmi s poukazom na to, že nebolo jeho povinnosťou osobitne reagovať na všetky námietky, „vady“ či argumenty jednotlivých strán konania, resp. dovolacie dôvody účelovo poňal ako skutkové námietky, na ktoré nemôže prihliadať s odkazom na § 371 ods. 1 písm. i) vetu za bodkočiarkou Trestného poriadku, prípadne sa len veľmi zjednodušenie vyjadroval o nesprávnosti uplatnenej dovolacej argumentácie.

10. Zo strany najvyššieho súdu došlo k odmietnutiu spravodlivosti, keďže rezignoval na úlohy, ktoré zo svojej pozície dovolacieho súdu mal, a nezaoberal sa s relevantne uplatnenými dovolacími dôvodmi, ako aj nedostatočne, prípadne vôbec alebo účelovo dôvodil v rámci reakcie na dovolacie námietky, čím porušil základné práva a slobody, tak ako ich sťažovateľ v ústavnej sťažnosti špecifikoval.

11. Pokiaľ najvyšší súd našiel dostatočné preukázanie úmyslu sťažovateľa konať podvodne už v rozhodnutí prvostupňového súdu, podľa sťažovateľa to tak nebolo, pretože išlo iba o dohady súdu, opomínajúc aj iné do úvahy prichádzajúce logické motivácie, ktoré sťažovateľ mohol mať pri konaní, ktoré mu bolo kladené za vinu. Z prvostupňovým súdom uvedených skutkových okolností podľa sťažovateľa nevyplýva, že by mal byť úmyselne zapojený do aktivít súvisiacich so zmluvnou realizáciou poskytnutia nenávratného finančného príspevku.

12. Sťažovateľ zdôraznil, že nikde nie je skonštatované, že by mal nejaký prospech z predmetného nenávratného finančného príspevku, a pokiaľ z toho skutočne nemal žiaden prospech, tak pri bazálnej logike je skutočne najpravdepodobnejšie, že všetko jeho úsilie/konanie mohlo byť motivované výlučne len snahou, aby do obce čo najskôr pritiahol taký obrovský projekt, s ktorým by boli spojené veľmi významné širokospektrálne benefity. Akékoľvek ďalšie „prikrášľovania“ založené na tom, že sa, zneužívajúc svoju pôsobnosť starostu v spolupráčateľstve s konateľmi spoločnosti [REDAKOVANÉ], podieľal na podvodnom vylákaní finančného príspevku, sú založené len

na dohadoch, ktoré pri aplikácii zásady *in dubio pro reo* nemajú v rozhodovaní trestného súdu žiadnu udržateľnosť.

13. Najvyšší súd nevyhodnotil správne argumentáciu, keď sťažovateľ určite nepožal dovolanie ako ďalšie odvolanie a predmetom dovolacích argumentov nebolo namietanie nedostatočného zistenia skutkového stavu v rámci toho, či bol úmysel preukázaný alebo nie. Dovolanie si vyhodnotil zjavne účelovo, aby mohol poukázať na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v kontexte toho, že ide o skutkové námietky, vo vzťahu k tomu, že v odsudzujúcom rozsudku nebolo náležite zdôvodnené preukázanie úmyslu u sťažovateľa. Je zásadný rozdiel namietat nepreukázanie a namietat nedostatočné zdôvodnenie určitej pre odsúdenie významnej skutočnosti. Sťažovateľ v dovolaní namietal zásadné nedostatky v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k jednému zo základných znakov subjektívnej stránky trestného činu – úmyselnému zavineniu.

14. Za nelogické a nepochopiteľné sťažovateľ považuje odôvodnenie najvyššieho súdu aj v kontexte dovolacej argumentácie, že v rámci naplnenia znakov objektívnej stránky trestného činu subvenčného podvodu malo byť predložené stavebné povolenie, ktorého vydanie bolo iba predstierané, *ergo* že nemalo existovať, čím mal byť poskytovateľ príspevku uvedený do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie predmetného nenávratného finančného príspevku. V dovolaní argumentoval a právne analyzoval, že aj keď stavebné povolenie malo určité nedostatky a právne vady a aj keď bolo vydané v administratívnom konaní, kde nastali procesné pochybenia, tak vzhľadom na fakt, že ho vydala osoba, ktorá mala na vydanie takéhoto rozhodnutia právomoc, teda sťažovateľ ako starosta obce pri prenesenom výkone štátnej správy, tak muselo ísť o riadne vydané existujúce správne rozhodnutie a nemožno hovoriť o nejakom predstieraní alebo neexistencii takéhoto rozhodnutia. Z tohto dôvodu v dovolaní namietal nenaplnenie znaku v podobe neexistencie splnenia podmienok na poskytnutie príspevku.

15. Ak najvyšší súd uvádza, že skutkovú podstatu subvenčného podvodu je možné naplniť aj prostredníctvom listiny, ktorá by nemala povahu paaktu, ničotného rozhodnutia, tak tento svoj záver vôbec bližšie nerozvinul v kontexte vyvrátenia správnosti uplatnenej argumentácie vzťahujúcej sa na tento konkrétny skutok. Skutkovú podstatu daného trestného činu je možné naplniť aj listinou, ktorá nie je sfalšovaná, ale práve v tomto prípade sa sťažovateľovi, ako aj ostatným obžalovaným, kládlo za vinu práve predstieranie takej listiny a práve táto skutková okolnosť mala tvoriť dané zákonom predpokladané uvedenie do omylu. Z tohto dôvodu sa citované odôvodnenie najvyššieho súdu javí ako absolútne nenáležité a tým arbitrárne, resp. irelevantné vo vzťahu k vysporiadaniu sa s podstatnou dovolacou argumentáciou, čím sa napĺňa legitimita ústavnej sťažnosti v kontexte porušenia namietaných základných práv a slobôd.

16. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že najvyšší súd v zásade nedal žiadnu odpoveď vo vzťahu ku skutočnostiam v podanom dovolaní, pritom argumentácia uvedená v dovolaní bola plne relevantná vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže išlo o námietky založené na tom, že v skutkovej vete nie je obsiahnutý/vyjadrený jeden zo základných znakov skutkovej podstaty trestného činu – subjektívna stránka. Je teda zrejmé, že najvyšší súd postupoval arbitrárne a odoprel sťažovateľovi ako dovolateľovi spravodlivosť v kontexte toho, aby sa aspoň v nevyhnutnej miere vysporiadal s namietanými skutočnosťami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 78/2023 zo 17. decembra 2024, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a jeho arbitrárnosťou.

18. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

19. Sťažovateľovi je známa aj judikatúra ústavného súdu, na ktorú ho upozornil už konajúci dovolací súd, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

20. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať

predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

21. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktoré sa odlišujú v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84).

22. Vychádzajúc z uvedených zásad, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska požadovanej ochrany základných práv.

23. Po rekapitulácii dovtedy vykonaného trestného konania a dovolacích námietok sťažovateľa a ďalších v tejto trestnej veci odsúdených osôb, ako aj vyjadrenia príslušného prokurátora k podaným dovolaniam najvyšší súd vyzdvihol podstatu, význam a účel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku pripomínajúc, že toto nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení súdov prvého a druhého stupňa. Zároveň, poukazujúc na ustálenú dovolaciu judikatúru, ozrejmil účel sťažovateľom uplatnených dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

24. Následne najvyšší súd pristúpil k vyhodnoteniu sťažovateľom vytýkaného nedostatku odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia vo vzťahu k preukázaniu jeho úmyslu spáchať trestný čin subvenčného podvodu (v spolupáchateľstve). V tejto súvislosti sa sťažovateľ ohradzoval proti tomu, že úmysel bol konštatovaný iba na podklade listinných dôkazov a podľa jeho názoru skutkové závery súdov (nižšieho stupňa) boli arbitrárne a vychádzali z extrémnych pochybení pri hodnotení výsledkov dokazovania. Na uvedenú námietku najvyšší súd reagoval tak, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými závermi okresného súdu, ktorý podrobne poukázal vo svojom odôvodnení, na podklade ktorých dôkazov dospel k záveru o vzájomnej súčinnosti obvinených pri spáchaní dotknutého skutku. Odpoveď, na podklade ktorých dôkazov bol súdmi konštatovaný úmysel sťažovateľa, najvyšší súd nachádzal v odôvodnení rozsudku okresného súdu na s. 78, 79 a 80.

25. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že jeho úmysel nebol preukázaný žiadnym priamym dôkazom, ale len na podklade listinných dôkazov, najvyšší súd pripomenul, že vina páchatel'a môže byť vyslovená aj len na podklade nepriamych dôkazov (tu najvyšší súd pripomenul rozhodnutie R 38/1968, v zmysle ktorého pri existencii len nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného je potrebné, aby tieto nepriame dôkazy tvorili logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti

zažalovaného skutku a z jeho spáchania usvedčujú obvineného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru).

26. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ spochybnil preukázanie svojho úmyslu, túto námietku však najvyšší súd hodnotil ako tzv. skutkovú, na ktorú nemohol prihliadať, pretože dovolací súd nesmie preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 3 písm. i), veta za bodkočiarkou Trestného poriadku].

27. Napokon dovolací súd preskúmal rozhodnutia súdov nižšej inštancie z pohľadu námietky o údajných extrémnych pochybeniach pri hodnotení dôkazov či údajnej arbitrárnosti rozhodnutí súdov a dospel k záveru, že uvedené námietky sú neopodstatnené, pretože primáme okresný súd presvedčivo a podrobne uviedol (na s. 66 až 83 rozsudku), na podklade ktorých dôkazov uznal sťažovateľa a ďalších obvinených vinnými, ako sa vysporiadal s ich obhajobou, pritom jeho hodnoteniu dôkazov nebolo možné vytýkať nedostatky formálnej logiky.

28. V súvislosti s námietkami odsúdených (teda aj sťažovateľa) týkajúcimi sa nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí v danej trestnej veci najvyšší súd, odkazujúc na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, pripomenul, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi. Z obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu pritom vyplýva, že rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v tomto smere vyhodnotil ako také, ktoré tomuto záveru zodpovedali, a teda právu sťažovateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia učinili zadosť.

29. K námietkam sťažovateľa ním subsumovaným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd, interpretujúc označené ustanovenie, uviedol, že nepreukázanie dohody s ostatnými spoluobvinenými na spáchaní skutku (subvenčného podvodu); nepreukázanie, že by poznal konkrétnu výšku nenávratného finančného príspevku, o ktorý žiadali spoluobvinení, a napokon nepreukázanie výšky škody, nie sú právnymi námietkami, ale námietkami skutkovými smerujúcimi k inému hodnoteniu dôkazov, ktorými nie je možné naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (v tejto súvislosti najvyšší súd odkázal na rozhodnutia R/57/2007, S/3/2011, R/7/2011).

30. Z hľadiska označeného dovolacieho dôvodu najvyšší súd, reagujúc na ďalšiu námietku sťažovateľa, konštatoval, že skutkovú podstatu subvenčného podvodu je možné naplniť aj prostredníctvom listiny, ktorá by nemala povahu paaktu, ničotného rozhodnutia. Zároveň pripomenul, že súdy sa v posudzovanej veci nezaoberali prípadom nevedomého omylu pri aplikácii práva v administratívnom konaní, ale prípadom úmyselného predstierania priebehu územného a stavebného konania.

31. Ústavný súd v snahe zistiť, či sa súdy prvého a druhého stupňa skutočne s trestnou vecou sťažovateľa vysporiadali tak, ako to prezentoval najvyšší súd, oboznámil sa s obsahom ich rozhodnutí. V dovolacom súdom označenom rozsahu prvostupňového rozhodnutia okresný súd skutočne rozviedol, ktoré dôkazy v trestnom konaní vykonal a aké skutkové zistenia z nich vyplynuli. Precízne a presvedčivo opísal správanie sťažovateľa, jeho vzájomné vzťahy s ďalšími obžalovanými a ich spoločné konanie. Ustálil záver o preukázaní vzájomnej súčinnosti

a koordinovanosti postupu obžalovaných (t. j. aj sťažovateľa) pri zadovážovaní podkladov na podanie žiadosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o nenávratný finančný príspevok v záujme toho, aby túto bolo možné podať v stanovenej lehote „naoko“, spĺňajúc aj požadovanú náležitosť v podobe stavebného povolenia. Podľa okresného súdu účelom koordinovaného postupu obžalovaných (ktorý vo svojom rozhodnutí riadne popísal) bola snaha získať nenávratný finančný príspevok obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] „aj za cenu nezákonným spôsobom vydaného, vlastne iba predstieraného stavebného povolenia“. Bolo preukázané, že sťažovateľ v celej fáze svojich aktivít v rámci územného a stavebného konania vedel o spôsobe financovania predmetného projektu a práve na účel dosiahnutia získania tohto príspevku pre obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] konal vo výroku rozsudku popísaným spôsobom. Neobvyklé konanie sťažovateľa ako starostu obce v danom prípade okresný súd konkretizoval. Uviedol, že ako starosta obce obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] pri riešení jej záležitostí v rámci právomoci obce neštandardne prioritizoval spôsobom v rozpore s nezávislosťou a nestrannosťou ako základných požiadaviek na výkon jeho právomoci (predmetná obchodná spoločnosť mala sídlo na adrese obecného úradu; sťažovateľ bol splnomocnený na preberanie zásielok a aj preberal zásielky adresované tejto obchodnej spoločnosti; iniciatívne sa angažoval aj pri zabezpečovaní vyjadrení dotknutých orgánov štátnej správy na účely predmetného územného a stavebného konania týkajúceho sa stavby, ktorej výstavba bola výlučne súkromným projektom obchodnej spoločnosti; u ďalšieho obžalovaného v predstihu niekoľkých mesiacov konzultoval zámer menovanej spoločnosti podať žiadosť o vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia v zlúčenom konaní ešte v čase, keď ani neboli schválené zmeny územného plánu obce; a pod.). V ďalšom okresný súd, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, uviedol, že sťažovateľ pre dosiahnutie spoločného cieľa (získania nenávratného finančného príspevku) postupoval nezákonne, vydal stavebné povolenie opatrené spätným dátumom vydania a doložkou právoplatnosti rovnako nezodpovedajúcou skutočnosti a toto odovzdal obžalovaným konateľom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorí ho predložili 15. novembra 2004 ako jednu z nevyhnutných príloh žiadosti o nenávratný finančný príspevok. Rozhodujúce podľa názoru okresného súdu bolo, že v relevantnom čase predmetný projekt nebol v takom stave rozpracovanosti, predovšetkým vo vzťahu k splneniu podmienky predloženia právoplatného stavebného povolenia, aby bolo možné vzhľadom na jeho rozsiahlosť, zákonné lehoty určené stavebnému úradu pre územné a stavebné konanie (predovšetkým vzhľadom na zákonom danú možnosť účastníkov konania uplatňovať v takých konaniach námietky v určených lehotách, možnosť, resp. i povinnosť dotknutých orgánov sa v takom konaní vyjadriť v určenej lehote, povinnosť v určených lehotách predpísaným spôsobom územné rozhodnutie a stavebné povolenie účastníkom konania oznámiť a na zákonom im dané právo podať proti takým rozhodnutiam v zákonnej lehote odvolanie, i na rozhodnutie o takých prípadne podaných odvolaniach a pod.) predložiť právoplatné stavebné povolenie vydané v súlade so zákonom k žiadosti o príspevok. Tieto skutočnosti plne podporovali záver o motíve obžalovaných (aj sťažovateľa) pri zadovážovaní nezákonného stavebného povolenia, ktorého vydanie nebolo možné zákonným spôsobom dosiahnuť v potrebnej lehote. Okresný súd považoval za preukázané, že obžalovaní konali v časovej tiesni. Územné a stavebné konanie bolo iniciované v čase, keď ani príslušné pozemky neboli vo vlastníctve stavebníka, tento k nim nemal ani založené právo stavby, vo vzťahu k ďalším parcelám nebola uzatvorená kúpna zmluva a ďalšia parcela nebola oficiálne zameraná riadne overeným geometrickým plánom. Z ďalších dôkazov vyplývalo, že intenzívna aktivita obžalovaných v aktuálnom čase zjavne nesledovala cieľ začať urýchlene realizovať stavebnú

činnosť na predmetnej stavbe už v jesenných mesiacoch roku 2004, keďže samotná obchodná spoločnosť opakovane deklarovala ako predpokladaný čas realizácie projektu až od 1. marca 2005. Tieto fakty boli v rozpore s obranou obžalovaných a podľa názoru okresného súdu preukazovali, že konali v časovej tiesni, limitovaní práve 15. novembrom 2004 ako finálnym termínom pre možnosť požiadať o nenávratný finančný príspevok.

32. Okresný súd konštatoval, že sťažovateľ vydal stavebné povolenie opatrené spätným dátumom vydania a doložkou právoplatnosti nezodpovedajúcou skutočnosti a toto odovzdal spoluobžalovaným, ktorí ho predložili ako jednu z nevyhnutných príloh žiadosti o nenávratný finančný príspevok. Spoluobžalovaní museli vedieť aj vzhľadom na všetky časové súvislosti, že stavebné povolenie ani nemohlo byť zákonne vydané už 4. októbra 2004 a nadobudnúť právoplatnosť 8. novembra 2004, t. j. štyri dni po doručení žiadosti o jeho vydanie a ktorým by bola povolená stavba na pozemkoch, ku ktorým spoločnosť [REDAKOVANÉ] nadobudla vlastnícke právo až 21. októbra 2004 a 2. novembra 2004. V tomto prípade išlo o taký nesúlad medzi obsahom vydaného stavebného povolenia a realitou, ktorý nevyhnutne musí byť zrejmý aj stavebníkovi ako laikovi, nielen osobe s príslušným vzdelaním, skúsenosťami alebo praxou.

33. Okresný súd uzavrel, že sťažovateľ ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech (ktorým bol nielen obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] poskytnutý nenávratný finančný príspevok, ale aj skoršie vydanie územného povolenia a stavebného povolenia bez splnenia zákonných podmienok, tiež vykonanie poplatkových úkonov bez zaplatenia správnych poplatkov, a teda umožnenie poplatníkom neuhradiť správny poplatok, ako aj umožnenie nadobudnúť vlastníctvo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve obce bez schválenia obecným zastupiteľstvom), vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, nesplnil si povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci a spôsobil činom škodu veľkého rozsahu; inému spôsobil väčšiu škodu tým, že porušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok; spoločným konaním s ďalšími obžalovanými vylákal od iného príspevok a iné plnenie zo štátneho rozpočtu, ktorých použitie bolo podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré neboli nesplnené, a to tým, že ho uviedol do omylu v otázke ich splnenia a spôsobil činom škodu veľkého rozsahu. Okresný súd nemal žiadne pochybnosti ani o priamej príčinnej súvislosti medzi uvedeným protiprávnym konaním sťažovateľa a následkom jeho činov na jednej strane a jeho úmyselným zavinením na strane druhej.

34. Odvolací súd skutkové zistenia prvostupňového súdu aproboval. Zopakoval zistené skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, ktoré v podstate vylučovali možnosť vyhodnotiť postup sťažovateľa ako zákonný, keď konal v rozpore so svojou právomocou starostu obce pri výkone prenesenej štátnej správy (sťažovateľ rozhodnutia vydal bez toho, aby disponoval nevyhnutnými právnymi predpismi požadovanými podkladmi), a to na účel získania nenávratného finančného príspevku obchodnou spoločnosťou.

35. Krajský súd v zhode so závermi okresného súdu uzavrel, že sťažovateľ naplnil všetky obligatórne znaky skutkových podstat jemu za vinu kladených trestných činov.

36. Z oboch trestných rozhodnutí je úmysel sťažovateľa k spáchaniu trestného činu subvenčného podvodu čitateľný. Súdny zreteľne priblížili, že vytýkané nezákonné konanie sťažovateľa bolo zamerané na včasné uplatnenie nenávratného finančného príspevku obchodnou spoločnosťou, ku ktorej sa ako starosta obce správal značne neštandardne. Súčasne bolo preukázané, že ak by

sťažovateľ postupoval v súlade s príslušnou právnou úpravou, podmienky poskytnutia príspevku by obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] nebola splnila. Pri čítaní textu odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov s porozumením je z nich spoľahlivo zistiteľné aj sťažovateľom popierané preukázanie prítomnosti jeho vedomostnej zločky vo vzťahu k poznaniu, že poskytnutie daného finančného príspevku bolo viazané na vydanie stavebného povolenia a rovnako z nich vyplýva existencia spoločnej dohody s konateľmi spoločnosti [REDAKOVANÉ] o vylákaní nenávratného príspevku.

37. Všetky tieto skutočnosti z kontextu rozhodnutí konajúcich všeobecných súdov jednoznačne vyplývajú bez toho, aby ich bolo možné kvalifikovať iba ako konajúcich súdov.

38. Pokiaľ sa sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bráni, že všetko jeho úsilie a konanie bolo motivované výlučne len snahou, aby do obce čo najskôr pritiahol taký obrovský projekt, s ktorým by boli spojené veľmi významné širokospektrálne benefity, uvedené rozhodne nie je podľa ústavného súdu spôsobilé spochybníť všeobecnými súdmi preukázaný, a teda iný jeho úmysel, keďže v jeho argumentácii nič neindikuje, že by stavbu nebolo možné zrealizovať pri vydaní dotknutých rozhodnutí (územného a stavebného) v zákonne súladnom konaní, zvlášť ak z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že začatie jej realizácie bolo plánované až v marci 2005.

39. Z oboznámených odôvodnení prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia sa teda ústavný súd presvedčil, že tak okresný súd, ako aj krajský súd naplnenie (nielen) subjektívnej stránky (ale aj ostatných obligatórnych znakov) skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu sťažovateľom odôvodnili dostatočne a presvedčivo, preto nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ak takýto záver aj dovolací súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval v rámci vyhodnotenia uplatnenej dovolacej námietky podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorej naplnenie sťažovateľ nachádzal v nedostatočnom odôvodnení odvolacieho rozhodnutia.

40. Len pre úplnosť ústavný súd pripomína svoju judikatúru (napr. III. ÚS 241/07, III. ÚS 271/07, I. ÚS 92/08, z novej judikatúry napr. I. ÚS 703/2024, I. ÚS 136/2024, II. ÚS 482/2024, I. ÚS 362/2025), podľa ktorej je prípustné, ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže (nie je pritom žiaden relevantný dôvod, aby toto východisko nebolo aplikovateľné aj na rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku). Ide o spôsob formulácie odôvodnenia rozhodnutia, ktorý z hľadiska jeho preskúmateľnosti je možné považovať za prípustný, pretože obsah predchádzajúceho rozhodnutia je účastníkovi (strane) konania známy.

41. Zneniu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ako aj judikatúre dovolacieho súdu akceptovanej ústavným súdom zodpovedala aj reakcia najvyššieho súdu na námietku sťažovateľa o nepreukázaní jeho úmyslu a ďalších skutočností (dohody s ostatnými spoluobvinenými; toho, že by poznal výšku požadovaného príspevku; a výšky škody), že tieto nebolo možné považovať za právne ale skutkové námietky, ktoré v zmysle označeného ustanovenia Trestného poriadku stoja mimo rámca dovolania. Ústavný súd tento záver dovolacieho súdu hodnotí ako ústavne konformný.

42. V konaní pred ústavným súdom sa sťažovateľ nedostatočného zistenia skutkových okolností v jeho trestnej veci mohol a mal domáhať iba proti odvolaciemu konaniu a rozhodnutiu, ktoré však

aktuálnou ústavnou sťažnosťou ústavnoprávne relevantným spôsobom nenapáda (nežiada vysloviť porušenie svojich základných práv rozhodnutím krajského súdu).

43. Napokon sa ústavný súd stotožnil aj názorom dovolacieho súdu, že v posudzovanej veci nešlo o prípad nevedomého omylu sťažovateľa pri aplikácii práva v administratívnom konaní, ale o úmyselné predstieranie priebehu územného a stavebného konania.

44. V trestnom konaní bolo preukázané a konajúcimi súdmi viackrát konštatované, že príslušné správne konania, na základe ktorých mali byť vydané sporné rozhodnutia, v podstate neprebehli. Ak teda sťažovateľ ako starosta obce vydal/vyhotovil rozhodnutia zjavne bez splnenia platnou a účinnou právnou úpravou vyžadovaných podmienok (či už hmotných, alebo procesných), išlo o rozhodnutia, ktoré boli v rozpore s realitou, t. j. tieto nekopirovali skutočný stav, preto nemohli byť akceptovateľné pre žiadne úradné účely, a to napriek tomu, že ich vydal na to inak oprávnený orgán verejnej moci. Sťažovateľ pri uplatňovaní svojej obrany akoby popieral zákonnú skutočnosť, že vydaniu správneho rozhodnutia musí predchádzať adekvátne administratívne konanie, a až jeho výsledkom má byť práve rozhodnutie. Ak bolo v trestnom konaní na základe riadne vykonaného dokazovania preukázané, že príslušné konanie neprebehlo, je evidentné, že nemohlo *de facto* a už vôbec nie *de iure* existovať (byť vydané) jemu zodpovedajúce rozhodnutie. Práve tieto závery viedli konajúce všeobecné sudy ku konštatácii predstierania, pre získanie nenávratného finančného prostriedku, podstatného rozhodnutia.

45. Pokiaľ sa sťažovateľovi javí, že najvyšší súd mu nedal odpovede na podstatné otázky dovolania, ústavný súd toto tvrdenie nemôže bezvýhradne akceptovať. Sťažovateľ bol a musel byť v dovolacom konaní (pozri § 373 ods. 2 Trestného poriadku) zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – obhajcom. Takéto zastúpenie si vyžaduje najmä právna náročnosť podania a konania o dovolaní a tomu potom zodpovedá aj výsledok dovolacieho konania v podobe rozhodnutia, ktoré je primárne adresované obhajcovi ako osobe znalej práva, na ktorej zároveň spočíva, aby istú možnú implicitu inak zrejmých právnych skutočností a záverov uvedených v dovolacom rozhodnutí ozrejmil aj samotnému laickému dovolateľovi.

46. Aj v predmetnej veci najvyšší súd pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia očividne postupoval primerane úrovni dovolacieho konania. Aj keď sa z pohľadu sťažovateľa síce mohlo javiť, že v dovolacom rozhodnutí absentujú zrozumiteľné, priame a úplné odpovede na dovolacie námietky, pravdou je, že tieto sú v rozhodnutí prítomné a aj napriek ich strohosti sú evidentne zreteľné. Ústavný súd napadnuté rozhodnutie preto v tomto smere považuje za ústavne udržateľné.

47. Ústavný súd teda po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia dovolacieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti a dal na ne dostatočne primerané odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného

súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

48. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

49. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

50. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto práv odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

51. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16.decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu